

Toivon sanoma

Meidän sukupolvemme saattaa hyvinkin olla sama, joka kokee Kristuksen pilviin tulon ja seurakunnan ylösoton.

Jos näin on, meillä on erityinen vastuu, joskin myös ainutlaatuinen etuoikeus. Ne, jotka ovat ottaneet Jeesuksen Kristuksen vastaan Vapahtajanaan, voivat toivoa tulevansa minä hetkenä hyvänsä kutsutuiksi Kristuksen luokse taivaaseen. Niille, jotka eivät ole uskoneet Jeesukseen, tapahtuma on merkinä meidän maailmaamme koettelevien ahdistusten alkamisesta.

Meidän sukupolvemme tehtävänä on julistaa kirkasta pelastussanomaa eksytysten aikana. Elävä usko antaa sisällön ja tarkoituksen meidän jokapäiväiselle olemassaolollemme. Se luo myös toivoa tuomioita kohti syöksyvään maailmaan. Meidän on jokaisen syytä varmistua siitä, että me olemme ymmärtäneet ja ottaneet vastaan Jumalan pelastussanomana. Sitten meidän on tehtävä kaikkemme toimittaaksemme kiireisen sanoman perheellemme, ystäville, kaikkialle, mihin sen vieminen suinkin on mahdollista.

John Walvoord

Kirjasta "Huomenna Harmagedon?"

Todellisen opetuslapsuuden palkka

Elämällä, joka on Herralle Jeesukselle luovutettu, on oma syvä palkkansa. Kristuksen seuraamisessa on ilo ja nautinto, joka on elämää sen todellisimmassa merkityksessä.

Vapahtaja sanoi tuon tuostakin: 'Joka kadottaa elämänsä minun tähden, hän löytää sen' (Matt. 10:39). Itse asiassa tämä Hänen sanansa on löydetty neljästä evankeliumista useammin kuin juuri mikään toinen Hänen sanoistaan. (Matt.10:39, 16:25; Mark.8:35; Luuk.9:24, 17:33; Joh.12:25). Miksi se on toistettu niin usein? Eikö siksi, että se esittää yhden kristityn elämän kaikkein perustavimmista periaatteista, nimittäin sen, että elämä, joka on itsepintaisesti käytetty omaksi hyödyksi, on kadotettu elämä, mutta Hänelle annettu elämä on löytynyt, pelastettu ja iloinen elämä, joka on säilytetty iankaikkisuutta varten?

Se että on puolisydäminen kristitty, voi taata vain onnettoman olemassaolon. Kokonaan Hänen omanansa oleminen on varmin tie, jolla saa nauttia parasta, mitä Hän tarjoaa. Oleminen todellisena opetuslapsena on Jeesuksen orjana olemista, sen huomaamista, että Hänen palvelemisensa on täydellistä vapautta. Vapaus on kaikkien niiden askelissa, jotka voivat sanoa: 'Rakastan Mestariani, en halua tulla vapaaksi' (2 Moos. 21:1-6).

Opetuslasta eivät paina maahan pikkuasiat tai katoavat tavarat. Hän on kiinnostunut iankaikkisista asioista ja Hudson Taylorin tavoin nauttii siitä ylellisyydestä, että hänellä on vain harvoja asioita huolehdittavana. Hän voi olla tuntematon, ja kuitenkin hänet hyvin tunnetaan. Vaikka hän on jatkuvasti kuolemaisillaan, hän silti itsepintaisesti elää. Kuritettuna, mutta ei tapettuna. Jopa murheessa hän iloitsee. Vaikka hän itse on köyhä, hän tekee monia rikkaiksi. Hänellä itsellään ei ole mitään, ja kuitenkin hän omistaa kaiken (2 Kor. 6:9-10).

Ja jos voidaan sanoa, että todellinen opetuslapseuselämä on hengellisesti kaikkein tyydyttävintä elämää tässä maailmassa, niin voidaan sanoa yhtä varmasti, että se on oleva tulevassa ajassa parhaiten palkittua. 'Sillä Ihmisen Poika on tuleva Isänsä kirkkaudessa enkeliensä kanssa, ja silloin hän maksaa kullekin hänen tekojensa mukaan' (Matt. 16:27).

Näin ollen todella autuas ihminen ajassa ja iankaikkisuudessa on se, joka voi sanoa: 'Herra Jeesus, minä irrotan otteeni elämästäni. Asetan Sinut sydämeni valtaistuimelle. Muuta, puhdistu, käytä minua niin kuin haluat'

© William MacDonald
Kirjasta "Todellinen Opetuslapseus"

Uskonelämässä edistyminen

Hebrealaiskirjeen lukua 11 on kutsuttu uskon 'kuuluisuuksien galleriaksi'. Siinä kirjoittaja valitsee Vanhasta testamentista esimerkkejä miehistä ja

naisista, 'jotka uskon kautta saivat hyvän todistuksen.' Kun tarkastelemme viittä ensimmäistä henkilöä (jakeet 4-12), näemme miten he edustavat uskonelämässä edistymistä. Jumala tarkoittaa, että Hänen lastensa pitäisi kasvaa kristityn elämässä. Miten pitkälle me olemme edistyneet?

Aabel - PELASTUMINEN uskon kautta

Huomatkaa, ettei kirjoittaja sano Aabelin uskon olleen suuremman tai vahvemman kuin Kainin usko. Tärkeää tässä on, että Aabelin uhri oli 'parempi'. Juuri Aabelin uhrin erinomaisuus pelasti hänet. Kain toi maan hedelmiä - mikä on vertauskuva kaikkein parhaimmista asioista, mitä ihminen voi luonnostaan saada aikaan. Monet tarjoavat vielä tänäänkin Jumalalle samoja asioita ja samoin myös loukkaantuvat, kun heidän 'parhaat antinsa' hylätään. Aabel käsitti, että hänen syntinsä voitaisiin peittää ainoastaan toisen kuoleman kautta. Ilman verenvuodatusta ei voi olla mitään anteeksiantamusta. Jonkun on maksettava hinta. Hän tuli Jumalan tykö turvautuen uhrikaritsaan, ja Jumala hyväksyi hänet. Tästä me kaikki joudumme aloittamaan. Me pelastuimme, emme luottamalla parhaimpiin suorituksiimme, vaan turvautumalla Sijaisemme, Jumalan Karitsan, kuolemaan. Me pelastuimme uskon kautta Kristuksen 'parempaan uhriin'.

Eenok - YHTEYS JUMALAAAN uskon kautta

Eenok oli otollinen Jumalalle, ja syy siihen löytyy 1. Mooseksen kirjasta 5:24: 'Hanok vaelsi Jumalan yhteydessä'. Eenok eli jatkuvassa yhteydessä Jumalaan. Hän lähestyi päivittäin Jumalaa, uskoen, että 'Jumala on ja että Hän palkitsee ne, jotka häntä etsivät'. Hän luotti Jumalan olemassaoloon ja luonteenlaatuun. Hänen yhteyden halunsa miellytti Jumalaa. Tämä on jokaisen uskovan etuoikeus. Nuorinkin kristitty tajuaa, että hänellä on yhteys 'Isän, ja hänen Poikansa, Jeesuksen Kristuksen kanssa' (1 Joh. 1:3). Uudestisyntymisen ja Pyhän Hengen lahjan kautta jokainen uskova voi nauttia yhteydestä itse Jumalan kanssa. Mikä ihmeellinen mahdollisuus - vaeltaa Jumalan yhteydessä! Ja Jumala on vilpittömästi mielistynyt siihen, että Hänen lapsensa lähestyvät Häntä jatkuvasti uskossa, haluten nauttia Hänen läsnäolostaan. Miten me olemme edistyneet Jumalan yhteydessä kulkemisessa? Olemmeko tänään nauttineet hiljaisesta hetkestä Herran seurassa? Hän puhuu meille Sanansa kautta; me puhumme Hänelle rukouksen kautta. Meidän hengellinen kasvumme surkastuu, ellei meillä ole tapana nauttia yhteydestä Jumalan kanssa.

Nooa - MAAILMASTA EROTTAUTUMINEN uskon kautta

Uutinen maailmaa uhkaavasta tuomiosta sähköisti Nooan. Hän uskoi sokeasti Jumalaa ja sen seurauksena hänen käyttäytymisensä muuttui. Nooa ei pyrkinyt uudistamaan yhteiskuntaa. Hän ei yrittänyt parantaa moraalin tasoa politiikan keinoin. Hänen tärkeimpänä huolenaan oli pelastaa ihmiset tuhoon tuomitusta maailmasta. Arkkia rakentaessaan hän samalla havainnollisesti tuomitsi maailmanjärjestelmän. Hän ilmaisi

julkisesti, että maailma oli tuomion alainen, ja mitä Nooan itseensä tuli, hän oli tehnyt selvän eron maailman kanssa. Hän erottautui julkisesti maailmasta. Jumala kutsuu lapsiaan elämään maailmasta erottautuneina. Meitäkin ympäröivä maailmanjärjestelmä on tuhoon tuomittu. Meidän tärkein huolestamme pitäisi olla toisten pelastaminen tulevalta tuomiolta, ja sen osoittaminen käyttäytymisellämme, että olemme erottautuneet maailmasta - kaikki meidän toivomme, kiinnostuksemme ja arvomme ovat erilaiset. Me emme oikeastaan kuulu tänne. Nooan vedenpaisumus on itse asiassa esikuva uskovan kasteesta. Aivan samoin kuin vedenpaisumus erotti Nooan vanhasta maailmasta, kaste erottaa meidät julkisesti tämän maailman järjestelmästä. Elämmekö me erottautunutta elämää? Vai olemmeko niin paljon maailman ihmisten kaltaisia, ettei kukaan voi nähdä mitään eroa? Tuomitsemmeko me elämäntavallamme meitä ympäröivän maailmanjärjestelmän, vai hyväksymmekö sen?

Aabraham - KUULIAISUUS uskon kautta

Aabrahamin usko Jumalaan vaikutti monin tavoin hänen elämäänsä, mutta kaikkein selvimmin se vaikutti kuuliaisuuden asiassa. Kun Jumala kutsui Aabrahamin lähtemään Uurista, Aabraham totteli. Hän lähti 'tietämättä, minne oli saapuva'. Huomatkaa, että hänen kuuliaisuutensa oli välitöntä. Se ei kysellyt - hän ei tiennyt Jumalan tarkoitusperiä, mutta silti hän totteli mitään kyselemättä. Aabrahamin kuuliaisuus tuli hänelle kalliiksi. Selkänsä kääntäminen Uurin korkealle kehittyneelle kulttuurille ja paimentolaiselämän aloittaminen ei ollut mikään helppo asia. Perheen ja ystävien jättäminen taakseen on varmasti murtanut Aabrahamin sydämen. Kuitenkin hän totteli. Hänen kuuliaisuutensa salaisuus oli yksinkertaisesti tämä: 'Aabraham uskoi Jumalaa.' Luonnostamme me olimme 'tottelemattomuuden lapsia.' Me elimme elämäämme omaa tahtoamme noudattaen. Nyt asiat ovat toisin. Koska me uskomme Jumalaa, tiedämme, että Hänen tiensä on paras. Me olemme mielellämme kuuliaisia Hänen Sanalleen, ymmärsimmepä sitä tai emme. Meidän hartain toiveemme on miellyttää Häntä. Onko tämä aina totta kaikilla elämämme alueilla? Jos olen tietoisesti tottelematon Jumalan Sanalle, en voi odottaa edistyväni hengellisesti.

Saara - HEDELMÄLLISYYS uskon kautta

Saara sai voimaa tulla raskaaksi ja synnyttää Iisakin. Fyysisesti se oli mahdotonta! Hänen salaisuutensa oli, että 'hän piti luotettavana sen, joka oli antanut lupauksen.' Hän oli hedelmällinen luottamalla Jumalan voimaan. Jumala haluaa, että mekin kantaisimme hedelmää. Iisak on ihana esikuva Herrasta Jeesuksesta. Paavali kirjoitti galatalaisille: 'Lapsukaiseni, jotka minun jälleen täytyy kivulla synnyttää, kunnes Kristus saa muodon teissä.' (Gal. 4:19). Moraalisessa mielessä Jumala tahtoo, että Kristus saisi muodon meidän elämässämme. Hengen hedelmä, jota kuvataan jakeissa Gal. 5:22-23, voidaan tiivistää kahteen sanaan: Kristuksen kaltaisuus. Tämä on Jumalan suurenmoinen tarkoitus - saada aikaan Kristuksen kaltaisuutta meidän elämässämme. Tämä on hengellisen edistymisen

todellinen mittapuu – miten selvästi muut voivat nähdä Kristuksen minussa? Luonnollisesti tämä on mahdotonta. Mitä enemmän yritän omassa voimassani olla Kristuksen kaltainen, sitä enemmän epäonnistun. Mutta jos tiedostan heikkouteni ja jättyädyn Jumalan voiman varaan, silloin minäkin voin olla hedelmällinen. Pyhän Hengen tehtävänä on muuttaa meitä enemmän Herran Jeesuksen kaltaisiksi. Kun olemme Hänelle kuuliaisina Sanan kautta, nojaamme Hänen voimaansa ja 'pysymme Viinipuussa', me voimme kantaa hedelmää Jumalan kunniaksi.

Miten edistymisemme sujuu? Pelastuminen, yhteys, erottautuminen, kuuliaisuus, hedelmällisyys - nämä kaikki ovat hengellisen edistymisemme indikaattoreita.

Douglas J H Mowat

Herran pelko

Herran pelko on kunnioitusta. Ymmärrämme sanan sisällön oikein, kun ajattelemme raamatunkohtia, jotka puhuvat vanhempien kunnioituksesta. Todellisuudessa vanhempien kunnioittaminen alkaa kuitenkin olla katoava ilmiö maailmassa. Kunnioitus vanhempia kohtaan puuttuu, koska kunnioitus Jumalaa ja Hänen Sanaansa kohtaan on kadonnut.

Syynä tähän on se, että ihmiset ovat heittäneet Raamatun syrjään ja tehneet tilalle uusia jumalia. Ihmiset tavoittelevat jumalia, jotka sopivat heidän ajatuksiinsa ja "joihin he voivat uskoa". Yleensä tällaista jumalaa ei tarvitse pelätä. Kristittyjen keskuudessa tällainen Jumalan pelon puute on hyvin hälyyttävää.

Muistatko kertomuksen liitonarkin paluusta Israelin maahan (1 Sam. 6)? Mikä ilo valtasi Beet-Semeksessä nisua leikkaamassa olleet miehet, kun he näkivät liitonarkin tulevan kahden lehmän vetämänä filistealaisten maasta. Nisunleikkaajat uhrasivat lehmät heti Herralle. Kun arkki oli aikoinaan viety pois, oli vaikuttanut siltä, että sitä ei saada koskaan takaisin. Nyt seitsemän kuukauden kuluttua poisviemisestä se kuitenkin ilmestyi israelilaisten keskelle.

Jumalan arkki tuli filistealaisten luota pelkästään lehmien vetämänä, ilman minkäänlaista ihmisen apua. Jumala haluaa osoittaa meille, että mahdottomatkin asiat ovat mahdollisia, kun luotamme Häneen ja turvaudumme Häneen rukouksessa.

Meidän täytyy kuitenkin olla varuillamme, sillä saatamme kohdella pyhiä asioita myös väärin. Tämä tulee esille, kun luemme eteenpäin kertomusta Beet-Semeksen miehistä. Emme tiedä, mikä oli syynä, mutta joka

tapauksessa miehet olivat tehneet jotakin väärin Herra kohtaan, kun he olivat katsoneet arkkia (jaa 19). Jumala rankaisi näitä miehiä, jotka hetkeä aikaisemmin olivat iloitte uhranneet Herralle.

Arkki vaatii kunnioitusta, mutta siihen ei saanut kajota. Beet-Semeksen miehet saivat maksaa kovan hinnan siitä, että eivät osanneet olla oikealla tavalla Jumalan edessä. Tämä on tärkeä opetus meille kaikille. Kun opimme tuntemaan Jumalan armoa ja ihmeitä, saatamme tulla välinpitämättömiksi Hänen pyhyttänsä kohtaan. Meidän tulee palvella Herraa pelolla ja iloita vavistuksella.

Raamatun Jumala ansaitsee meidän kunnioituksemme. Kunnioitus tulee näkyviin Jumalan ylistämisessä. Johannes puhuu Ilmestyskirjassa (luku 15) niistä, jotka ovat voittaneet ja jotka veisaavat Mooseksen ja Karitsan virttä ja sanovat: "Kuka ei pelkäisi, Herra, ja ylistäisi sinun nimeäsi?" Tämän virren veisaajat pelkäsivät Jumalaa ja ylistivät Hänen nimeään. Ylistyksemme on aitoa vasta, kun sydämemme tulvii kunnioitusta Jumalaa kohtaan.

Aito ylistys on siis yksi osoitus Jumalan pelosta. Toinen osoitus siitä on kuuliaisuus. 1 Moos. 22:12 on ensimmäinen kohta Raamatussa, jossa viitataan Jumalan pelkoon. Kohta kertoo Aabrahamin kuuliaisuudesta, kun hän oli valmis uhraamaan Iisakin. "Nyt minä tiedän, että sinä pelkäät Jumalaa", sanoi Herran enkeli Aabrahamille. Ei ole ollenkaan yllättävää, että Jumalan pelko liittyy läheisesti kuuliaisuuteen Jumalan Sanaa kohtaan. Voimme kiteyttää käsityksemme Jumalan pelosta toteamalla, että se on kunnioitusta, joka ilmenee ylistyksenä ja kuuliaisuutena.

© Veli B Henry

Kirjasta "Hengellinen Todellisuus"

Barabbaan Sovitusoppi

Barabbas oli tuomittu kuolemaan. Ei kukaan ole koskaan pannut kyseenalaiseksi hänen tuomionsa oikeudenmukaisuutta. Hän oli lainrikkoja, rosvo ja murhaaja. Nyt oli rikottu laki laskenut raskaan kätensä hänen päälleen. Hän makasi sidottuna, kuolemaan tuomittuna. Hän ei enää odottanut tutkimista, vaan teloitusta. Edessä oleva julma ristinkuolema oli ainoa hänen näköpiirissään oleva mahdollisuus. Hän tiesi, mitä se sisälsi: pitkiä tunteja, täynnä sanomatonta kärsimystä, kädet ja jalat suurten naulojen lävistäminä, kaikkien jäsenten venyessä irti ruumiista; jokainen venyvä hermo värisee kärsimyksestä, polttava, sammumaton jano vaivaa, ja ympärillä seisoo ivaava ja pilkkaava

kansanjoukko. Koko hänen elämänsä näköpiiri supistuu tähän. Kysymys on vain: milloin?

Tämänkin kysymyksen vastaus lähenee. Vanginvartijat laittavat kuntoon kolme ristiä. Hän tietää hyvin, missä nuo kolme kovaan kallioon koverrettua kuoppaa siellä ylhäällä Pääkallonpaikalla sijaitsevat. Lieneeköhän yksi näistä risteistä varattu hänelle? Tämä ajatus saa aikaan tukehtumiskohtauksen, ja hän tuntee rautaisen otteen sydämensä ympärillä. Sitten hän saa varmuuden: hänet ristiinnaulitaan seuraavana aamuna. Kahden muun pahantekijän on määrä kuolla yhdessä hänen kanssaan, mutta hän suurimpana rikollisena saa huomatuimman paikan, keskimmäisen ristin.

Yö saapuu. Mutta se on levoton yö. Vankilassakin tunnetaan, että jotakin tavatonta on tulossa. Sekasortoisten huutojen, valitusten, jalkojen töminän kaiku kiirii paksujen muurien läpi. Barabbas ihmettelee, mitä mahtaa olla tekeillä. Kenties uusi kapina, samanlainen kuin se, jonka hän, hullu raukka, koetti saada aikaan majesteetillista ja taipumatonta lakia vastaan. Mutta yö kuluu, ja vihdoin aamu sarastaa; hänen viimeinen päivänsä valkenee. Ja nyt hän kuulee askeleita, avain narisee lukossa, hänen vankilansa ovi avataan; mutta juuri kun hän kokoaa viimeiset voimansa kyetäkseen vastaanottamaan odottamansa raskaan sanoman, hän kuulee nuo iloiset sanat: "Olet vapaa, Barabbas! Toinen on ottava paikkasi. Toinen on kuoleva kahden pahantekijän välisellä ristillä."

Kun Barabbas tuli vapauteen, kirkaaseen päivänpaisteeseen, virtasivat kansanjoukot jo Pääkallonpaikkaa kohden. Ja ellei ennen, niin ainakin silloin hänen sielussaan täytyi syntyä halu saada nähdä mies, joka hänen sijassaan oli tuomittu kuolemaan. Voi helposti kuvitella mielessään, miten Barabbas seurasi eteenpäin virtaavaa joukkoa saadakseen nähdä Hänet. Kenties hän näki kuolonuhrin vasta sitten kun vasaraniskut, joilla naulat lyötiin ristiin - Barabbaan ristiin - olivat lakanneet kuulumasta ja risti uhreineen oli nostettu pystyyn. Meillä on syytä uskoa, että vieras, vastustamaton voima (Joh. 12:32) veti häntä ristin luo ja että hän ponnisteli päästäkseen meluavan kansanjoukon läpi, kunnes seiso siellä ylhäällä kukkulalla; kasvoista kasvoihin Jeesuksen kanssa.

Barabbas varmaan tunsu Hänet. Tuo, joka oli tuomittu kärsimään kuoleman hänen sijassaan, oli uusi opettaja Galileasta. Mies, joka puhui paremmin kuin kukaan toinen. Mies, jonka elämä oli ehdottomasti synnitön. Sitä paitsi, Hän paransi pitalisiakin koskettamalla heitä tahi sanomalla ainoastaan yhden sanan. Kenties Barabbas oli niiden ja muiden samankaltaisten tapausten johdosta jo tullut vakuuttuneeksi siitä, että Jeesus oli Messias, Jumalan Poika. Mutta Barabbas ei ollut vielä Hänen opetuslapsensa, sillä hän rakasti yhä syntiä.

Olkoon sen asian laita miten tahansa, voimme kuitenkin helposti huomata, että Barabbas kykeni ilman mitään jumaluusopillista koulutusta laatimaan hyvin käyttökelpoisen sovitusopin.

1. Hän tiesi olevansa rikollinen, jonka yllä lepäsi lain oikeudenmukainen tuomio (Luuk. 23:25). Molemmissa suhteissa Barabbas oli koko ihmiskunnan edustaja (Room. 3:10-20, 23; Gal. 3:10).
2. Barabbas tiesi, ettei hänen Sijaisensa ollut lainkaan tehnyt syntiä (Joh. 8:46, 21:4, 1 Piet. 2:22).
3. Hän tiesi, että Jeesus todella korvasi hänet itsensä. Jeesus Kristus todellakin kuoli hänen sijassaan. Viaton ja vanhurskas kantoi sen rangaistuksen, jonka laki oikeudenmukaisesti oli langettanut hänelle, Barabbaalle. Jos vastaisuudessa tulisi kysymys siitä, oliko Kristuksen kuolema ollut sijaisen kuolema vai eikö, olisi hän itse omasta puolestaan vastannut kysymykseen (2 Kor. 5:21, Gal. 3:13, 1 Piet. 2:22-24, 3:18, Jes. 53:4-6).
4. Hän tiesi, ettei hän ollut ansainnut sitä ihmeellistä käännettä, jonka tämä sijaiskärsiminen sai hänen elämässään aikaan. Hänelle se oli yksinomaan armotyö (Ps. 69:19, 20; Ef. 2:4-9; 2 Tim. 1:9; Tiit. 2:11; Room. 4:4, 5).
5. Hän tiesi, että Kristuksen kuolema vaikutti täydelleen hänen hyväkseen. Hänen itsensä ei siis tarvinnut siihen mitään lisätä. Juuri sen vuoksi, että Kristus oli kuollut, hän, Barabbas, eli. Pilatuksen oli pitänyt vain ratkaista, Kristuksenko vai Barabbaan oli kuoltava. Jos päätettiin, että Kristus oli kuoleva, vapautettiin Barabbas. Hänen elämänsä oli lopullisesti pelastettu samassa silmänräpäyksessä kuin hänen Sijaisensa lausui: "Se on täytetty!" ja antoi henkensä (Joh. 19:30; Ef. 1:7; Kol. 1:14; Room. 5:9, 10; 1 Joh. 1:7; Kol. 1:20; Hebr. 10:10-14).

Suuri skotlantilainen saarnaaja John McNeill sanookin sattuvasti: "Veljet, saanen suositella teille Barabbaan sovitusoppia. Se on ihana oppi saarnattavaksi ja laulun aiheeksi ja sen varassa voi kuolla. Tunnetteko jonkun toisen sovitusopin, joka täyttää nämä vaatimukset?"